

BÖLÜM 1

BEKLENMEDİK ZİYARETÇİ

Soğuk, karanlık bir kasım akşamı, Alice'le birlikte mutfaktaki ateşin başında, ustam Hayalet'in yanında oturuyorduk. Hava son günlerde giderek soğumaya başlamıştı ve çok yakında Hayalet'in, kasvetli Anglezarke Fundalığı'ndaki 'kış evi'ne gitme vaktinin geldiğine karar vereceğini biliyordum.

Gitmek için acelem yoktu. Sadece ilkbahardan beri Hayalet'in çırağıydım ve henüz Anglezarke'daki evi görmemişim, ama merak da etmiyordum. Burada, Chipenden'da çok rahattım, doğrusu kışı burada geçirmeyi yeğlerdim.

Ezberlemeye çalıştığım Latince kelimelerden başımı kaldırıncaya Alice'le göz göze geldik. Şöminenin yanındaki alçak taburede oturuyor, yüzü ateşin ışıltısında parlıyordu. Gülümsedi, ben de karşılık verdim. Chipenden'dan ayrılmayı istemememin nedenlerinden biri de Alice'ti. Şimdiye dek arkadaş diyebileceğim kadar bana yakın olan tek kişi oydu ve birkaç kez de hayatımı kurtarmıştı. Onun burada bizimle birlikte yaşamasından çok hoşnuttum. Bir hayaletin yalnız yaşantısını daha çekilir kılıyordu. Ancak ustam, kesin bir

dille, yakında yanımızdan ayrılması gerektiğini söylemişti. Ona başından beri güvenmemişti, ne de olsa cadılık geçmiş olan bir aileden geliyordu. Üstelik beni derslerimden alıkoymaya başlayacağını da düşünüyordu. Bu nedenle Hayalet'le ben Anglezarke'a giderken bizimle gelmeyecekti. Zavallı Alice bunu bilmiyordu. Ona bunu söyleyebilecek cesaretim de yoktu. Şimdilik yalnızca Chipenden'da birlikte geçireceğimiz o çok değerli, sayılı akşamlardan birinin tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Oysa yılın birlikte geçireceğimiz son akşamını yaşadığımızı henüz bilmiyorduk: Alice'le ben ateşin ışığında kitap okur ve Hayalet oturduğu yerde uyuklarken, aniden çalan zil tüm huzurumuzu kaçırdı. Bu beklenmedik sesi duyar duymaz moralim bozuldu. Çünkü bunun tek bir anlamı vardı: Hayalet işi.

Zaten Hayalet'in evine başka bir nedenle kimse gelemezdi. Yoksa bahçeyi koruyan evcil öcü, onları paramparça ederdi. Kısacası kararın hava ve soğuk rüzgâra rağmen, zilin bulunduğu söğüt ağaçlarıyla çevrili yere gidip kimin yardımı ihtiyacı olduğuna bakmak benim görevimdi.

Erken yenen akşam yemeğinin ardından iyice gevşeyip rahatlamıştım. Hayalet de isteksizliğimi fark etmiş olacak ki hayal kırıklığına uğramış gibi başımı iki yana salladı, öfkeyle parlayan yemyeşil gözlerini bana çevirdi.

“Hemen git bak evlat!” diye kükredi. “Gece yeterince kötü zaten. Gelen her kim ise, bir de bekletilmek hoşuna gitmeyecektir.”

Ayağa kalkıp cübbeme uzanırken Alice duygularımı paylaştığını gösterecek şekilde gülümsedi. Benim için

üzülüyordu, fakat bir yandan da ateşin karşısında ellerini ısıtırken buz gibi soğuğa kendisinin değil de benim çıkacak olmama sevindiğini görebiliyordum.

Dışarı çıkıp arkamdan kapıyı sıkıca kapattıktan sonra sol elimde fener; bahçenin batı kanadından yokuş aşağı inerken rüzgâr, cübbemi söküp almak için elinden geleni yapıyordu. Sonunda bodur söğütlerle çevrili, iki yolun kesiştiği yere vardım. Hava iyice kararmıştı ve fenerimin ışığı etrafta ürpertici gölgeler oluşturuyor, ağaç kütükleri veya dallarını insan eline, pençelere ya da goblin yüzüne dönüştürüyordu. Başımın üzerinde çıplak dallar sallanırken rüzgâr, yaklaşan ölümün habercisi dişi ruh öcüler gibi inliyordu.

Gelgelelim tüm bunlar beni fazla endişelendirmiyordu. Buraya daha önce karanlıkta pek çok kez gelmiştim, üstelik Hayalet'le yaptığımız yolculuklar sırasında insanın kanını dondurabilecek şeylerle karşılaşmışım, birkaç gölgeden etkilenecek değildim. Benden çok daha gergin biriyle karşılaşmayı bekliyordum: Hortlakların bezdirdiği bir çiftçinin, yardım istemek için gönderdiği oğlu; Hayalet'in evine yaklaşmaya bile korkan bir çocuk.

Ancak söğütlerin arasında beni bekleyen, bir çocuk değildi. Şaşkınlıkla duraksadım. Orada, zile bağlı ipin hemen altında kara cübbeli ve kukuletalı biri duruyordu. Sol elinde de bir asa vardı. Bu, başka bir hayaletti!

Adam hiç hareket etmediğinden ona doğru biraz yürüyüp birkaç adım ötesinde durdum. Geniş omuzluydu ve ustamdan biraz daha uzundu. Kukuletasının örttüğü yüzünü tam olarak göremiyordum. Kendimi tanıtmama fırsat kalmadan konuşmaya başladı:

“Sen dışarıda soğuktayken onun ateşin başında olduğuna hiç şüphem yok,” dedi alaylı bir şekilde. “Hiçbir şey değişmiyor!”

“Siz Bay Arkwright mısınız?” diye sordum. “Ben Tom Ward. Bay Gregory’nin çırağı.”

Oldukça mantıklı bir tahminde bulunmuştum. Ustam John Gregory şimdiye dek tanıdığım tek hayaletti; fakat başkaları olduğunu da biliyordum. İçlerinde bize en yakın olanı da Caster’ın ötesinde, Eyalet’in kuzey sınırlarını içine alan bölgeden sorumlu Bill Arkwright’ti. Yani bu adam, büyük olasılıkla oydu; ancak neden gelmiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yabancı, yüzünü örten kukuletayı çekince kırçillı siyah sakalıyla kırışmaya başlamış dağınık saçları belirdi. Gü-lümsüyor olsa da, bakışları buz gibi ve donuktu.

“Kim olduğum seni ilgilendirmez evlat. Ama ustan beni iyi tanır!”

Sözlerini bitirir bitirmez cübbesinden bir zarf çıkarıp bana uzattı. Zarfı evirip çevirerek hızlıca göz attım. Balmu-muyla mühürlenip üzerine *John Gregory’e* diye yazılmıştı.

“Sallanma evlat. Ona bu mektubu verip çok yakında tekrar görüşeceğimizi söyle. Onu Anglezarke’da bekliyor olacağım!”

Mektubu arka cebime sokup oradan bir an önce uzaklaştığıma memnundum, bu yabancının yanında kendimi hiç de rahat hissetmemiştim. Fakat henüz eve doğru birkaç adım atmıştım ki merakıma yenik düşerek arkama baktım.

Şaşırtıcı ama, yabancından hiç iz yoktu. Daha uzaklaşmamış olmalıyken ağaçların arasında gözden kaybolmuştu bile.

Afallamış halde, soğuk ve keskin rüzgârdan kurtularak ve bir an önce kapağı eve atmak için koşar adım yürümeye başladım. Bir yandan da mektupta neler yazılı olduğunu merak ediyordum. Yabancının ses tonu oldukça tehditkârdı ve söylediklerine bakılırsa ustamla buluşmaları pek dostane olmayacaktı!

Hayalet'in, havalar bu kadar soğumadan dersler için seçtiği bankın önünden geçip bahçenin batı kanadındaki ilk ağaçlara vardığımda aklımda bu düşünceler vardı. İşte tam o sırada korkudan donakalmama neden olan bir şey duydum.

Ağaçları sarıp sarmalayan karanlığın içinden kulak tırmanlayıcı, öfke dolu bir böğürtü geldi. Öyle şiddetli ve dehşet vericiydi ki olduğum yerde kalakaldım. Kilometrelerce öteden duyulabilecek bu sesi daha önce de duymuştum. Bahçeyi korumaya çalışan evcil ökünün sesiydi bu. Ama bahçeyi neden koruyordu ki? Yoksa izleniyor muydum?

Arkama dönüp feneri kaldırarak endişeli bir şekilde karanlığı kolaçan ettim. Belki de yabancı hemen arkamdaydı! Hiçbir şey göremediğimden gözlerimi iyice kısıp en küçük sesleri bile kaçırmamaya çalıştım. Oysa tek duyabildiğim ağaçların arasında esen rüzgârın ıslığıyla çok uzakta havlayan bir bekçi köpeğinin sesi oldu. İzlenmediğime kanaat getirince yoluma devam ettim.

Daha ikinci adımımı atamadan öfkeli böğürtü yeniden duyuldu; bu kez çok daha yakından. Tüylerim diken diken

olmuştu ve şimdi öcünün öfkesinin bana yöneltildiğini hissettikçe korkum daha da artıyordu. Ama bana öfkelenmesi için bir neden yoktu ki? Yanlış bir şey yapmamıştım.

Bir adım daha atmaya cesaret edemediğimden öylece kalakaldım, en ufak bir hareketimin dahi saldırıya geçmesine neden olabileceğinden korkuyordum. Gece soğuktan soğuk olmasına ama terlemeye başladığımı ve gerçekten büyük bir tehlikede olduğumu hissediyordum.

En sonunda karanlığa doğru, “Benim, Tom!” diye seslenebildim. “Korkacak bir şey yok. Sadece ustama bir mektup getiriyorum...”

Buna yanıt olarak bir böğürtü daha duyuldu, ama bu kez çok daha yumuşak ve uzakta olduğundan, çekinerek attığım birkaç adımdan sonra hızlı hızlı yürümeye devam ettim. Eve vardığımda Hayalet arka kapının eşliğinde durmuş, elinde asası bekliyordu. Öcünün sesini duymuş, neler olup bittiğine bakmaya geliyordu.

“İyi misin evlat?” diye seslendi.

“Evet,” diye bağırdım. “Neden bilmiyorum ama öcü öfkeleniyor. Şimdi sakinleşti gibi.”

Hayalet başını sallayıp asasını kapının arkasına bıraktıktan sonra eve girdi.

Peşi sıra mutfaka girince onu sırtını ateşe vermiş; bacaklarını ısıtırken buldum. Cebimden mektubu çıkardım.

“Orada hayalet gibi giyinmiş bir yabancı vardı,” diyerek mektubu uzattım. “Bana adını söylemedi, size bunu vermemi istedi...”

Ustam öne çıkıp mektubu elimden alıverdi. Masanın üzerindeki mum titremeye başladı, şöminedeki ateş azaldı

ve mutfak aniden soğuyuverdi; tüm bunlar, öcünün durumdan hâlâ memnun olmadığını işaretleriydi. Alice paniğe kapılmış, oturduğu tabureden aşağı düşecekmiş gibi görünüyordu. Ancak Hayalet zarfı yırtarak gözlerini iyice açıp mektubu okumaya başladı.

Okuması bitince suratı asıldı, kaşları öfkeyle çatıldı. Bir şeyler mırıldanarak ateşe fırlattığı mektup daha şömineye düşmeden buruşup karariverdi. Şaşkınlık içinde ona bakıyordum. Sinirlendiği yüzünden belliydi ve sanki tüm vücudu titriyordu.

“Hava daha da kötüleşmeden yarın Anglezarke’daki eve doğru yola çıkacağız.” Bakışlarını Alice’e çevirerek konuşmaya devam etti. “Ama sen, yolun yalnızca belli bir yerine kadar bizimle olacaksın kızım. Seni Adlington yakınlarında bırakacağım.”

“Adlington mı?” diye sordum. “Orası erkek kardeşiniz Andrew’un yeni yerleştiği yer değil mi?”

“Evet evlat, ama kız orada kalmayacak. Kasabanın dışında bana iyilik borcu olan bir çiftçiyle karısı yaşıyor. Bir sürü oğulları vardı, ama ne yazık ki yalnızca biri hayatta. Yaşadıkları onca acının üstüne bir de kızları boğularak öldü. Oğulları artık uzakta çalışıyor, annesinin sağlığı bozulmaya başladığından yardıma ihtiyacı var. Yeni evin orası olacak.”

Alice gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde Hayalet’e baktı. “Yeni evim mi? Bu haksızlık!” diye bağırды. “Neden sizinle kalamıyorum? İstedığınız her şeyi yapmadım mı?”

Alice sonbahardan, yani Hayalet’in bizimle birlikte Chipenden’da yaşamasına izin verdiğinden bu yana tek bir

yanlış adımı atmamıştı. Hayalet'in kütüphanesindeki bazı kitapları çoğaltarak bu iyiliği karşılıksız bırakmamış ve teyzesi Kemikli Lizzie'nin ona öğrettiği çoğu şeyi kağıda döküp cadılıkla ilgili bilgimi arttırabilmem için de bildiklerini bana anlatmıştı.

"Evet kızım, her dediğimi yaptın, bu konuda bir şikâ-yetim yok," dedi Hayalet. "Ama sorun bu değil. Hayaletlik eğitimi zordur. Tom'un ihtiyaçı olan en son şey, senin gibi bir kız tarafından dikkatinin dağıtılması. Hayaletlerin hayatında kadınlara yer yoktur, rahiplerle tek ortak noktamız da budur."

"Ama neden böyle aniden? Üstelik ben Tom'a yardım ediyorum, onun dikkatini dağıtmıyorum!" diye itiraz etti Alice. "Hem bundan daha sıkı da çalışamazdım. Size bunun aksini belirten bir yazı mı aldınız?" diye çıkışarak mektubun küllerinin durduğu şömineyi işaret etti.

"Ne?" dedi Hayalet, şaşkınlık içinde kaşlarını kaldıra-rak, fakat ne demek istediğini hemen kavrayıverdi. "Tabii ki hayır. Ama özel yazışmalarım seni ilgilendirmez. Zaten ben kararımı verdim," diyerek ona sert bir bakış attı. "Yani daha fazla tartışmayacağız. Yeni bir başlangıç yapacaksın. Bu dünyada ait olduğun yeri bulmak için çok iyi bir fırsat. Hem bu senin son şansın olacak!"

Alice hiçbir şey demeden ve yüzüme bile bakmadan hışımla odadan çıktı. Peşinden gidip onu rahatlatıcı bir şeyler söylemek için ayağa kalktıysam da Hayalet bana seslendi:

"Sen burada bekle evlat! Peşi sıra üst kata gitmeden önce seninle konuşmamız gerek, otur oturduğun yerde!"